

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 1821

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΑΡΑΠΗ

Ποιός δὲν γνωρίζει τὸν Γιουσοῦφ Ἀράπη; Ἦταν τόσοσ θηριώδης, ὥστε ἡ Ἱστορία τὸν ἀπεθανάτισε.

Ἐπηρεξεν, ὁ γνωστός ἀρχιδήμιος τοῦ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλὴ Πασσά. Ὁ Γιουσοῦφ Ἀράπης λοιπόν, πῆγε κάποτε στὴ Σκουληκαριά μὲ ἰσχυρὸ σῶμα ἐνόπλιον Ἀλβανῶν καὶ Τούρκων, γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς περιστολὴν τῆς δράσεως τῶν κλεφτῶν. Μαζί του ὁ Γιουσοῦφ πῆρε καὶ τὸ ἀχώριστό του, τὸ πολυγαπημένο του μαρτίνι, τὸ ὁποῖον τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερε στὸ μέτωπό του μιά φρόντα χρυσά φλωριά, δῶρον τοῦ Γιουσοῦφ, ὁ ὁποῖος παραδόξως, ἐλάτρευε τὸ μαρτίνι καὶ ἐβασάνιζε σκληρῶς τοὺς ἀνθρώπους. Μόλις ὁ Γιουσοῦφ πάτησε στὴ Σκουληκαριά μὲ τὰ παλληκάρια του τοῦ συνέβη γιὰ ἀπόροπτο. Τοῦζλεσαν τὸ μαρτίνι!.. Ὁ Γιουσοῦφ ἀγρίεψε, ἐρεῖνῆσε, φοβέρισε, μὰ πουνεθὰ νὰ βρεθῆ τὸ μαρτίνι Ἀφροῦ ἀπέτυχε τέλος νὰ βρῆ τὸ ἀγαπημένο του τετραπόδο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ μισθωτὸς τοῦ Ἀλὴ, σοφίσθηκε μιά ἄλλη μέθοδο. Ὁρκίσθηκε στὸ Κοράνι, πὼς δὲν θὰ καταδιώξῃ ἐκεῖνον ποῦ τοῦζλεψε τὸ μαρτίνι, ἀν τοῦ τὸ μαρτυρήσῃ.

Ἐτοῦτερα ἀπὸ τὴ δῆλωση αὐτὴ, ὁ περιφημὸς κλέφτης καὶ ἀρματολὸς Νίκος Μπλακιᾶς, γνωστός τοῦ Γιουσοῦφ, τοῦ εἶπε κεῖ ποῦ καθότανε πλάι του :

— Ἐγὼ τὴν ὥρα τὸ μαρτίνι καπετάνιο!..

Ὁ Γιουσοῦφ Ἀράπης δὲν τὸν πίστεψε καὶ τοῦ λέει :

— Φέρε μου σημάδι νὰ σὲ πιστέψω ὁρὲ βλάμη..

Ὁ Μπλακιᾶς σηκώθηκε πάνω, ἔφυγε καὶ σὲ λίγα λεπτά νάσουτον καὶ γυρίζει κρατώντας στὸ χέρι του τὸ τομάρι, μιά πλάτη ψημμένη τοῦ μαρτινιού καὶ τὸ χαίμαλι μὲ τὰ φλωριά ποῦχε τὸ μαρτίνι στὸ μέτωπό!..

Τὰ βλέπει ὁ Γιουσοῦφ Ἀράπης, πιστεύει, λυπάται, τρίξει τὰ δόντια του, μὰ δὲν τολμάει νὰ παραβῆ καὶ τὸν ὄρκο του. Γυρίζει ὁμως ἀμέσως πρὸς τὸν παριστάμενον Τσαούση του καὶ τοῦ λέει :

— Φέρε μου γρήγορα τ' ἄτι μου καὶ πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. Τοῦτοι δὲ πέρα εἰν' ὅλοι τους κλέφταις τοῦ διαόλου!.. Ἐφυγε δὲ πράγματι ἀμέσως ἀπὸ τὴ Σκουληκαριά, χωρὶς νὰ σταθῇ στιγμή.

Δὲν ἔξελες ὁμως καὶ τὴ δουλειὰ ποῦ ἔπαθε. Καὶ καθὼς βάδιζε πρὸς τὰ Γιάννενα, ἐφρόντισε νὰ βγάλῃ τὸ ἄχι του. Συναντήσας δηλαδὴ στὸ δρόμο ἓνα Ἕλληνα χωρικό διέταξε καὶ τὸν ἀνεσολώπισαν χωρὶς καμμιά ἄλλη ἀφορμὴ!..

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

Α Ν Ε Μ Ω Ν Ε Σ

Ὁ ἔρως μπαίνει σὰν βασιλέας καὶ φεύγει σὰν κλέφτης.

Στὴ διακοπὴ τῶν σχέσεων, ὁ ἄνδρας ὑποφέρει ἀπὸ τὴ μοναξιά. Ἡ γυναῖκα λυτεῖται πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη.

Μιά ἐρασίμια γυναῖκα ἄσχημη εἶναι μιά διαβολιά τῆς φύσεως.

Ἡ μεγάλη τέχνη τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ ξερῇ νὰ ντύνεται, νὰ πλήττῃ καὶ νὰ σιωπᾷ. Ο κ. ΑΣΟΦΟΣ

τὴν κυβερνάει μὲ τέχνη. Ὁ Δόγης τῆς τραγουδαί ἓνα παράξενο τραγοῦδι. Τραγοῦδι ἐκδικήσεως...

Βρίσκονται τώρα ἀνοιχτά. Ἐνα σύννεφο σκεπάζει τ' ἀσημοκάντηλα τῶν ἀστεριῶν. Τὸ πέλαιος σκοτινιάζει. Σκυβει σιμὰ τῆς, τὰ χέρια του τὴν ἀγκαλιάζουν :

— Ἐνα φιλι, ἓνα φιλι Χρυσόκαρδη!..

Σμίγουν τὰ χεῖλη. Ἡ καρδιά του φτεροκοπι. Εἶναι θολὰ τὰ μάτια του. Τὰ χέρια του ἀνεβαίνουν στὸ λαιμό. Τὴ σφίγγει — σφιχτά—σφιχτά! Ἡ πνοή τῆς κόβεται, ἡ ζωὴ τῆς φεύγει!.. Τὰ μαῦρανερά τῆ δέχονται στὴ κρούα τους ἀγκαλιὰ καὶ πάλι κλείνουν... Πῆρε ἀέρας. Τὸ κῦμα οὐδελιάζει... Θρηνοῦν ἢ στεριές! Ἡ νύχτα μαυρίζει σὰν τὴ Κόλασι!..

Α. ΦΡΕΝΤΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν δημοσιεύομεν σήμερον 4 ποιήματα τοῦ γνωστοῦ συμπαθοῦς λογοτέχνον καὶ εὐθυμογράφου κ. Μωραϊτίτη, τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει ποιητικὴ συλλογὴ διὰ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ καίεις. Εἶναι καὶ τὰ τέσσαρα χαριτωμένα.

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Ὅταν ἀκοῦς τὴν νύχτα ἓνα παράπονο Παράπονο ποῦ βγαίνει ἀπὸ καιρὸ Νὰ φτάνῃ ὡς στὸ κλειστό σου τὸ παράθυρο, χυμένο σὲ τραγοῦδι θλιβερό.

Μὲ τῶν ματιῶν τὸ φῶς, ποῦ τῆς ἀχτίδες του Μέσ' στὴν ψυχὴ σου ἀβάφτιστες κρατεῖς, τὸ μαυρισμένο δρόμο ἔβγα καὶ φτίσις, περνάει ὁ σταυρωμένος ποιητῆς!..

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τὸ λουλουδι πῶχεις βάλει στὸ νερὸ ἀκουσέ με τὸ καλὸ σου δὲ γυρεῖ! Πέταξέ το ἀπ' τὸ σπῆτι σου κυρά μου, Εἶναι μάγκας—τὴ ζωὴ μου νὰ χαρῶ!— «Καὶ σὲ κλέβει!..»

ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν στὸ ἄερα; Ξεφύγησε ἀπ' τὴ πληγὴ ἢ καρδιά μου Καὶ πεθαμμένη κι' ἄψυχη μὲς στὸ χορμί μου μένει Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἄταφη σιωπαίνει... Λυήσου τὴν Θεά μου, Ποῦ ὑπνο δὲ θὰ νοῦση.

Καὶ θάψε στὴν ἀγκάλῃ σου τὴ δόλια πεθαμμένη Θάψ' τὴν βαθεῖα καὶ σκέπασ' τὴν βαρεῖα. Δὲν εἶναι χρῆμα, Γιατὶ σὲ τέτοιο λείψανο τέτοιο ταιριάζει μνημα!

Κι' ἄς εἶν' καταραμένη Ποτέ τῆς νὰ μὴ λυώσῃ!

Η ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Τὸ σῆθος μου πονοῦσε ἀπ' τὸν βῆχα Ὅλη τὴ νύχτα ἔβγαλα τὸν κόρακα με πῆγαν στὸ γιατρό νὰ ἴδω τί εἶχα Καὶ μ' ἔβγαλε ἀμέσως στενοθώρακα!

Μ' ἐξαιρέσαν! Τοὺς γέλασα σ' ἀλήθεια! Ναι τώρα πειὰ βοήθα, Παναγιὰ μου, Μὴ μάθουν τὸ μεγάλο ἔρωτά μου Καί... μοῦ ξαναμετρήσουνε τὰ στήθεια!

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

